

NA CO JE NÁM VLÁDA?

Sedmadvacátý listopad se do našich dějin vepsal především generální stávkou, která se v roce 1989 stala stvrzením celospolečenské touhy po změně – touhy po konci vlády jedné strany, touhy po konci diktátu pomazaných hlav v Kremlu, touhy po tom volně dýchat, touhy někam se hnout. O tom, že se společnost sice hnula, ale ne zrovna správným směrem, mimo jiné svědčí skutečnost, že **je nutné po 34 letech opět stávkovat**.

Práce se zastavila na jeden den především ve školství. To sice současná vláda premiéra Fialy prohlásila ve svém programovém prohlášení za prioritu, protože jde přece o budoucnost nás všech. Jenže politické a vládní programy jsou zpravidla jen snůškou tlachů, které nelze ani za mák brát vážně. A nejinak je tomu i v tomto bodě. Jestli si někdo myslel, že suita Fialových neoliberálních politiků bude přispívat na chod škol a jejich zaměstnancům, ať už pedagogickým nebo těm ostatním, přidá tak, aby mohli žít své životy aspoň s nějakou důstojností, pak asi spadl z Měsíce. Stalo se totiž přesně to, co se dalo očekávat. Namísto posílení resortu, zlepšení platových podmínek, zmodernizování výuky a lepšího vybavení učeben **slyšíme jen neoliberální mantru o tom, jak se musí šetřit a škrtat**. A tak jsou reálné mzdy zaměstnanců ve školství stále tristnější a kvalita výuky klesá.

Není divu, že vládě ODS a jejím vládním přicmrndávčům chybí peníze na příjmové straně rozpočtu, když s takovou slávou ještě společně s dalším povedeným vykukem, Babišem, zrušili výpočet daně z příjmu ze superhrubé mzdy. Pomohli tak těm s vyššími příjmy a záplatují to tím, že ukrajují těm, co mají nejméně, a hojí se na resortech, které se věnují péči – v sociální oblasti, ve zdravotnictví či právě ve zmiňovaném školství.

Politickým elitám je nějaká budoucnost společnosti a mladé generace naprosto ukradená. Jejich extremistická pravicová ideologie diktuje, že každý se má postarat především sám o sebe a na ostatní, kteří jsou jen jeho konkurenty v tomto bezútešném světě, zvyška kašlat, nebo ještě lépe – šlápnout jim na krk. Ve školství to dokazují tím, že zatímco svým dětem dopřejí prestižní školy, ostatní ať koukají sklopit pokorně zrak a co nejrychleji se ve zredukovaném školícím procesu naučit pracovním návykům a poslušnosti... a možná i občasnému zvládnání hladu. Kdo by asi chtěl pracovat třeba ve školních jídelnách za plat, který nemá někdy ani

potenciál umořit účty za nájem, energie, dopravu a základní potřeby.

Dalším důkazem toho, jak současná vláda (a neděláme si iluze, že ta Babišova s podporou Okamurových fašistů by byla jiná) kašle na budoucnost a mladé, je její přístup k naléhavosti klimatické krize. Jasně – **pracháči a jejich političtí poskoci se o sebe vždy nějak dokážou postarat**. Co bude s ostatními, je nezajímá. A tak dál mohou být superhrdiny bezohledného kapitalistického řádu miliardáři, kteří vydělávají na ničení klimatu a likvidují jakékoli přívětivé vyhlídky na budoucnost příštích generací. Těmto klimatickým grázlům se dostává maximální podpory a výhod. Takže kde jsou ty opravdové vládní priority? Chytrému napověz, blbého trkni.

Stávce ve školství se dostalo „podpory“ od největší odborářské centrály v čele s jejím – prezidentskou kandidaturou zdiskreditovaným – šéfem Středulou. Ten se rád všudemožně ukazuje. Loňskou odborářskou demonstraci zneužil pro svou předvolební kampaň a zbyla tak po ní jen hořká pachuť. Na další se na pódiu ukázal rovnou s Babišem a dalšími politickými parazity, včetně bolševiků a fašistů. I když někteří doufali, že obdobně nechutná šaráda se už nebude opakovat, byli nakonec patřičně zklamáni, když se na superodborářském pódiu v den školské stávky objevil i protagonista proruské dezinformační scény. Všichni pak sice dělali „já nic, já muzikant“, ale stávku to už neodvratně mediálně poškodilo.

A tak asi jedinou skutečnou nadějí byli, stejně jako před 34 lety, studenti – nyní zejména ti středoškolští, kteří také stávkovali a do pražských ulic přišli vyjádřit solidaritu se svými učitelkami a učiteli, stejně jako s nepedagogickými zaměstnanci svých škol, jako jsou uklízečky, kuchařky či školníci, na které vládní mzdový teror dopadá nejkřutěji. Vládní papoušci můžou krákorat o tom, že si učitelé při stávce berou studenty a žáky jako rukojmí, ti si ale nenechávají nic nalhat. Dokud mají aspoň nějaké vzdělání, nenechají si jen tak namluvit, že k lepšímu školství se dojde metodou škrťů, stejně jako si nenechají nakecat, že klimatická krize se nejlépe vyřeší tím, když se bude podporovat fosilní průmysl a neméně škodlivý mamutí agrobiznis.

Žádnou vládu naše budoucnost nezajímá. Nás nezajímá žádná vláda. Žádnou nepotřebujeme. Svou budoucnost si nejlépe ochráníme sami.